

ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ ของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา Common Errors in Academic Writing Made by Thai Major Students, Burapha University

ทัศนีย์ ทานตวนิช*

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง "ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดด้านเนื้อหาการใช้ภาษา และรูปแบบ ในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา และวิเคราะห์สาเหตุของความผิดพลาดตลอดจนเสนอแนะวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนดังกล่าว ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนี้ได้แก่ คำโครงการศึกษาค้นคว้าในรายวิชา 228391: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย 1 ของนิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนปลาย ปีการศึกษา 2555 จำนวน 69 ฉบับ

ผลการวิจัยพบข้อผิดพลาด 3 ด้าน ดังนี้ 1. ข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา ได้แก่ 1) ชื่อเรื่อง 2) ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา 3) วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า 4) ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาค้นคว้า 5) ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า 6) วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า 7) นิยามศัพท์เฉพาะ 8) เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า 2. ข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา ได้แก่ 1) การเขียนสะกดคำ 2) การใช้คำ 3) การเขียนประโยค 4) การเขียนย่อหน้า 5) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและตัวเลข 3. ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ ได้แก่ 1) ระบบหัวข้อ 2) การอ้างอิงในเนื้อหา 3) บรรณานุกรม

---

* รองศาสตราจารย์ ผู้มีความรู้ความสามารถพิเศษ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

สาเหตุของข้อผิดพลาด มีดังนี้ 1. ด้านเนื้อหา 6 สาเหตุ 2. ด้านการใช้ภาษา 5 สาเหตุ 3. ด้านรูปแบบ 5 สาเหตุ และแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาด มีดังนี้ 1. การเสริมสร้างความรู้ 2. การพัฒนาทักษะ 3. การปลูกฝังทัศนคติ

คำหลัก: ข้อผิดพลาดในการเขียน, การเขียนเชิงวิชาการ, นิสิตสาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา

Abstract

This research “Common errors in academic writing made by Thai major students, Burapha University” aims at studying the errors in Thai language usages including contents, grammar, and format, made by students in Thai Major, Burapha University. The purpose is to analyze the cause of the errors as well as to suggest error corrections. Data for this research were collected from sixty-nine research proposal papers from Course number 228391: Thai Research 1 submitted by students studying in the Third year of Bachelor degree of Arts, second semester of Academic Year 2012.

From the research findings, errors are categorized into three groups; content, language usages, and format. In content errors, the research finds that students make errors on making topic, introducing background and importance of the study, generating purposes of the research, making the expectations of the research, expressing the limitation of the research, determining the methodology of research, giving terms and definitions, and composing paragraphs of related literatures. In language usages errors, the research finds that students make errors on spelling, misusing of terms, constructing sentences, creating paragraphs, and using incorrect punctuation marks and numbering. In format errors, the research finds that students make errors on arranging and managing topics, referring related works, and writing bibliography.

The research finds the causes of the errors according to the errors. Content errors are derived from 6 causes. Language usages errors are generated from 5 causes. Format errors are rooted from 5 causes.

The researcher suggest that to reduce the errors, students should be taught to all extend by 1. Improving knowledge 2. Strengthening language skills and 3. Embedding the right attitude toward the use of language.

Keywords: Errors in academic writing, Academic writing, Thai major students, Burapha University

บทนำ

การเขียนเชิงวิชาการ เป็นการเขียนที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อการศึกษา เนื่องจากเป็นการเขียนเพื่อนำเสนอผลงานการศึกษาค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ด้วยการฟัง การพูด การอ่าน การสังเกต การสำรวจ การทดลอง และวิธีการอื่น ๆ ที่ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบอย่างรอบคอบ มีระบบแบบแผน และมีข้อมูลที่ถูกต้อง ทำให้เกิดองค์ความรู้แห่งศาสตร์ แล้วจึงพินิจพิเคราะห์เรียบเรียงถ่ายทอดสื่อสารไปยังผู้สนใจ ด้วยศิลปะของการเขียนเชิงวิชาการ โดยมีความมุ่งหมายให้นักวิชาการ นักศึกษา และผู้สนใจทั่วไปได้รับความรู้ที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ (สนม ครูฑูเมือง, 2550, หน้า 1) ทั้งนี้ การศึกษาในปัจจุบันเน้นการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน และเน้นนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยการเขียนเป็นเอกสารเพื่อเผยแพร่ผลงานไปยังผู้เกี่ยวข้องและผู้สนใจ อันเป็นสิ่งที่ สมคิด อิศระวัฒน์ (2532, หน้า 74) เรียกว่าการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-directed Learning) ซึ่งเป็นการเรียนที่เกิดจากความอยากรู้ อยากรูเห็น และผู้เรียนวางแผนงานด้วยตนเอง

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนงานเชิงวิชาการต้องมีทักษะหลายประการ ทั้งทักษะการเขียนที่ต่างไปจากการเขียนประเภทอื่น ๆ ทักษะการศึกษาค้นคว้าจากแหล่งต่าง ๆ อย่างถูกต้อง ทักษะการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลที่ต้องการศึกษา และทักษะการนำเสนอผลงานที่มีรูปแบบเฉพาะ

การพัฒนาทักษะการเขียนเชิงวิชาการของผู้เรียนทำได้หลายทาง เช่น การเปิดสอนรายวิชาการเขียนเชิงวิชาการ เพื่อให้ความรู้และฝึกทักษะการเขียนเชิงวิชาการ

แก่ผู้เรียน และรายวิชาการศึกษาค้นคว้าเฉพาะเรื่องตามความสนใจ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการวิจัยและมีกฏปฏิบัติวิจัยและนำเสนอผลการวิจัยเป็นเอกสาร

ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับรจรายวิชา 228391: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย 1 ไว้ในหมวดวิชาบังคับของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย (ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, ม.ป.ป., หน้า 17) รายวิชานี้มีคำอธิบายรายวิชา ดังนี้ “ระเบียบวิธีการศึกษาค้นคว้าข้อมูลทางภาษาและวรรณคดีไทย การสรรหาแหล่งข้อมูลทั้งเอกสารและบุคคล การศึกษาค้นคว้าข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าทั้งรูปแบบโครงการและปากเปล่า” (ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, ม.ป.ป., หน้า 77) กิจกรรมสำคัญของรายวิชานี้ คือ การกำหนดให้ผู้เรียนเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า และนำไปดำเนินการตามเค้าโครง เกิดเป็นผลงานการศึกษาระดับสำคัญของผู้เรียนต่อไป

ผู้วิจัยซึ่งสอนรายวิชาดังกล่าว พบว่า ผลงานการเขียนเชิงวิชาการในเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทยมีข้อผิดพลาดหลายประการ แต่ยังไม่มีการศึกษาอย่างจริงจัง เพื่อให้ทราบข้อผิดพลาดอย่างชัดเจน จึงเห็นควรวิจัยข้อผิดพลาดสาเหตุ และวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิต เพื่อประโยชน์ในการนำผลการวิจัยมาพัฒนาการเรียนการสอน ไปสู่สัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา เนื้อหา และรูปแบบ ในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา และวิเคราะห์สาเหตุของความผิดพลาด ตลอดจนเสนอแนะวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนดังกล่าว

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้แก่ คำโครงการศึกษาค้นคว้าในรายวิชา 228391: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย 1 ของนิสิตหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนปลายปีการศึกษา 2555 จำนวน 69 ฉบับ

กรอบแนวคิด

กรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด ผู้วิจัยปรับปรุงจากแนวทางและแนวคิดของไชสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519) พะยอม ทนมี (2541) ปรีชา ช่างขวัญยืน (2542) คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2551) ណាលັຍ สุวรรณธาดา ธิดา โมสิกรัตน์ และสุมาลี สังข์ศรี (2553) เป็นการวิเคราะห์ 3 ด้าน ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา
2. ข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา
3. ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ

กรอบแนวคิดในการวิเคราะห์สาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดผู้วิจัยประมวลจากการให้สัมภาษณ์ของอาจารย์ภาควิชาภาษาไทย จำนวน 7 คน และศึกษางานวิจัยของ ไชสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519) หนังสือหลักภาษาไทยของ สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2540) หนังสือศิลปะการแสดงออกทางภาษา ของ รัชนีญา สังข์พันธานนท์ (2551) เป็นการวิเคราะห์ตามประเด็นของข้อผิดพลาดที่พบ

ประโยชน์ของการวิจัย

ผลการวิจัยนี้ นอกจากช่วยให้ทราบข้อผิดพลาด สาเหตุของข้อผิดพลาด และแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ ของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย แล้วยังสามารถใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน รายวิชา 228391: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย 1 และรายวิชา 228392: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย 2 และรายวิชาอื่น ๆ ที่มีการเขียนรายงานทางวิชาการ

สรุปผลการวิจัย

ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ

ผู้วิจัยพบข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ 3 ด้าน คือ 1. ข้อผิดพลาดในการเขียนเนื้อหา 2. ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา และ 3. ข้อผิดพลาดในด้านรูปแบบ ซึ่งในแต่ละด้านสามารถจำแนกเป็นประเด็นย่อย ๆ จำนวนมาก อย่างไรก็ตาม ในการเสนอสรุปผลการวิจัยนี้ ไม่สามารถแสดงตัวอย่างข้อผิดพลาดได้ครบถ้วน ผู้วิจัยขอแนะนำเสนอผลการวิจัยทั้งหมดและตัวอย่างของข้อผิดพลาดบางประเด็น ดังนี้

1. **ข้อผิดพลาดในการเขียนเนื้อหา** หมายถึง การเขียนข้อความในหัวข้อต่าง ๆ ของเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า พบข้อผิดพลาดเรียงลำดับตามหัวข้อ ต่อไปนี้

1.1 **ชื่อเรื่อง** พบข้อผิดพลาดในการตั้งชื่อเรื่อง 9 ลักษณะ ดังนี้

- 1) ชื่อเรื่องไม่ตรงกับขอบเขตที่ต้องการศึกษา
- 2) ชื่อเรื่องกว้างเกินไป
- 3) ชื่อเรื่องไม่ชัดเจน
- 4) ชื่อเรื่องให้รายละเอียดมากเกินไป
- 5) ชื่อเรื่องที่ใช้คำกริยานำหน้า
- 6) ชื่อเรื่องที่ใช้คำไม่เหมาะสม
- 7) ชื่อเรื่องที่ใช้คำฟุ่มเฟือย
- 8) ชื่อเรื่องที่วางส่วนขยายผิด
- 9) ชื่อเรื่องที่มีคำเกิน

ตัวอย่าง

การตั้งชื่อเรื่องไม่ตรงกับขอบเขตที่ต้องการศึกษา

“การใช้واهرในคำฉันท์ดุษฎีสังเวยกล่อมช้างและกาพย์ขับไม้ สมัยรัชกาลที่ 9” ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องนี้ คือชื่อเรื่องไม่ตรงกับขอบเขตที่ต้องการศึกษา เนื่องจากเรื่องนี้ระบุวัตถุประสงค์ไว้ว่า “เพื่อศึกษาวิเคราะห์สุนทรียภาพด้านเสียงสุนทรียภาพด้านคำ และสุนทรียภาพด้านความหมายในคำฉันท์ดุษฎีสังเวยกล่อมช้างและกาพย์ขับไม้ สมัยรัชกาลที่ 9”

การตั้งชื่อเรื่องกว้างเกินไป

“บุคลิกภาพและบทบาทของตัวละครฝ่ายปรีกษ์ในนวนิยายเหนือธรรมชาติ” ข้อผิดพลาดของชื่อเรื่องนี้คือ ชื่อเรื่องกว้างเกินไป คำว่า “นวนิยายเหนือธรรมชาติ” อาจหมายรวมถึงนวนิยายทั้งของไทยและต่างประเทศ และอาจหมายถึงนวนิยายของนักเขียนคนใดก็ได้

การตั้งชื่อเรื่องที่ให้รายละเอียดมากเกินไป

“การศึกษาเชิงวิเคราะห์นิทานยอดเยี่ยม รางวัลมูลนิธิเด็ก ปีที่ 1-17

สำนักพิมพ์มูลนิธิเด็ก จำนวน 8 เล่ม 61 เรื่อง ในด้านเนื้อหา และตัวละคร” ชื่อเรื่องนี้
ระบุจำนวนข้อมูลและกรอบความคิด ซึ่งเป็นรายละเอียดที่ควรนำไปเขียนใน
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1.2 **ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา** พบข้อผิดพลาด
7 ลักษณะ ดังนี้ 1) ขาดความชัดเจนในการระบุความสำคัญของสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ
ปัญหา 2) ขาดความน่าเชื่อถือ 3) ให้รายละเอียดที่ไม่จำเป็น 4) ขาดรายละเอียด
ที่จำเป็น 5) ขาดการสรุปเข้าสู่เรื่องที่กำลังจะศึกษา 6) ให้ข้อมูลผิด 7) ลำดับความ
ไม่เหมาะสม

ตัวอย่าง

การเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ขาดการระบุความ
สำคัญของปัญหา

ในเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การใช้ภาษาในวรรณกรรมเยาวชน
ประเภทนวนิยายชุดเขวีน่า มหานครแห่งมนตรา” นิสิตเขียนความเป็นมาและความ
สำคัญของปัญหาไว้ 9 ย่อหน้า ดังนี้

ย่อหน้าที่ 1-5 กล่าวถึงความหมายของวรรณกรรม และวรรณกรรม
สำหรับเด็ก

ย่อหน้าที่ 6-7 กล่าวถึงวรรณกรรมแฟนตาซี และวรรณกรรมแฟนตาซี
ของไทย

ย่อหน้าที่ 8 กล่าวถึงความเป็นมา และเนื้อหาของวรรณกรรมเยาวชน
ประเภทนวนิยายชุดเขวีน่า มหานครแห่งมนตรา

ย่อหน้าที่ 9 กล่าวถึงความสนใจที่จะศึกษาการใช้ภาษาในวรรณกรรม
เยาวชนประเภทนวนิยายชุดเขวีน่า มหานครแห่งมนตรา ในด้านการใช้คำ การใช้
ประโยค โวหาร และภาพพจน์

เห็นได้ว่า นิสิตไม่ได้กล่าวถึง ความน่าสนใจด้านการใช้ภาษาในวรรณกรรม
ชุดเขวีน่า มหานครแห่งมนตรา ซึ่งเป็นประเด็นที่ต้องการศึกษา

การเขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ให้รายละเอียดที่
ไม่จำเป็น

“วรรณกรรมแปลยุคแรก เป็นการแปลวรรณกรรมที่มีมาจากภาษาตะวันตก
ออกซึ่งมีตั้งแต่สมัยสุโขทัยและอยุธยา ส่วนใหญ่การแปลยุคแรกจะเป็นการแปล

คัมภีร์ทางศาสนา จนกระทั่งรัชกาลที่ 1 ได้โปรดเกล้าฯ ให้มีการแปล พงศาวดารจีน เรื่องสามก๊ก และพงศาวดารมอญเรื่องราชาธิราช ออกมาเป็นภาษาไทยสำนวน ร้อยแก้ว จึงทำให้วรรณกรรมจีนได้รับความนิยมในการอ่านมาจนถึงปัจจุบัน ต่อมา ในรัชกาลที่ 4 ได้มีการแปลวรรณกรรมจากภาษาตะวันตกมาเป็นภาษาไทย ในช่วงเวลานี้เป็นยุคสมัยที่คนไทยเริ่มรับเอาอารยธรรมของตะวันตกเข้ามามากขึ้น งานแปล ก็ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง”

ข้อความนี้ นำมาจากเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “วิเคราะห์วรรณกรรม แปลสำหรับเยาวชนของ อองตวน เดอ แซง-เตกซูเปรี” นิสิตให้รายละเอียดที่ไม่ จำเป็น ได้แก่ ความเป็นมาของวรรณกรรมแปลตั้งแต่สมัยสุโขทัย นิสิตควรกล่าวถึง วรรณกรรมเยาวชน และวรรณกรรมเยาวชนที่แปลมาจากภาษาต่าง ๆ จะเป็นประโยชน์ แก่การศึกษา ค้นคว้า มากกว่า

1.3 วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า พบข้อผิดพลาด 8 ลักษณะ ดังนี้ 1) ไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง 2) ไม่ชัดเจน 3) รวมวัตถุประสงค์หลายประการ ไว้ในข้อเดียวกัน 4) ขาดความสม่ำเสมอ 5) มีความซ้ำซ้อน 6) เรียงลำดับไม่เหมาะสม 7) ใช้คำผิด 8) ใช้คำฟุ่มเฟือย

ตัวอย่าง

วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าไม่ชัดเจน

“1. เพื่อศึกษาวรรณกรรมแปลเรื่องปริศนาสมบัติอัศจรรย์ะ

2. ศึกษาด้านการวิเคราะห์องค์ประกอบและพิจารณาคุณค่าของนวนิยาย”

วัตถุประสงค์ทั้งสองข้อในตัวอย่างนี้ ไม่ชัดเจนว่าต้องการศึกษาประเด็น ไດบ้าง และวัตถุประสงค์ข้อ 2 รวมวัตถุประสงค์หลายประการไว้ในข้อเดียวกัน ทำให้การศึกษาและการเสนอผลทำได้ยาก

วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าที่เรียงลำดับไม่เหมาะสม

“1. เพื่อศึกษากลวิธีการแตงนวนิยายจำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ บาป สองชีวิต อันธการ และคลื่นชีวิต

2. เพื่อศึกษาภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรมจากนวนิยายทั้ง 4 เรื่อง

3. เพื่อศึกษากลวิธีการใช้ภาษา ได้แก่ โวหารในการเขียนและการเลือกใช้คำ”

วัตถุประสงค์ข้างต้นเรียงลำดับไม่เหมาะสม ควรเรียงลำดับใหม่เป็นศึกษากลวิธี การแต่ง ศึกษา กลวิธี การใช้ภาษา และศึกษาภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรม

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษาค้นคว้า พบข้อผิดพลาด 4 ลักษณะ ดังนี้ 1) ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ 2) ขาดความชัดเจน 3) ไม่ครบถ้วน 4) ใช้คำผิด

ตัวอย่าง

การเขียนประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับไม่ครบถ้วน

“1. ทำให้ทราบการเปลี่ยนแปลงทางด้านความหมายของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบัน

2. ทำให้ทราบความหมายเดิมของคำในภาษาจีน”

ตัวอย่างนี้กล่าวถึงเฉพาะประโยชน์ในด้านวิชาการ คือ ได้รับความรู้ความเข้าใจที่เกิดจากผลการศึกษา ผู้ศึกษาค้นคว้าควรแสดงให้เห็นว่า การทราบหรือเข้าใจเรื่องนั้น ๆ มีผลอย่างไรต่อไป เช่น ทำให้ผู้ศึกษาคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย เข้าใจภาษาไทยแต่ละสมัยที่มีคำภาษาจีนปะปนอยู่ได้ดีขึ้น เป็นต้น

1.5 ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า พบข้อผิดพลาด 5 ลักษณะ ดังนี้ 1) ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ 2) ระบุขอบเขตไม่ชัดเจน 3) กำหนดขอบเขตไม่ครบถ้วน 4) ขาดที่มาของกรอบความคิด 5) เขียนไม่กระชับ

ตัวอย่าง

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าที่ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

“ข้อมูลด้านเนื้อหา

2.1 ศึกษารูปแบบที่ปรากฏในวรรณกรรมคำคม ของ อภิราชภรณ์ ชุ่มมงคล

2.2 ศึกษาแนวคิดที่ปรากฏในวรรณกรรมคำคม ของ อภิราชภรณ์ ชุ่มมงคล”

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้าในตัวอย่างนี้ ผู้เขียนระบุขอบเขตด้านเนื้อหา 2 ประเด็น คือ 2.1 ศึกษารูปแบบ และ 2.2 ศึกษาแนวคิด ซึ่งไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ระบุว่าต้องการศึกษา 3 ด้าน ดังนี้ “เพื่อศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบแนวคิด และกลวิธีการนำเสนอที่ปรากฏในวรรณกรรม คำคม ของ อภิราชภรณ์ ชุ่มมงคล จำนวนทั้งหมด 6 เล่ม” นอกจากนี้ ยังเขียนหัวข้อผิด หัวข้อที่ถูกต้อง คือ ขอบเขตด้านเนื้อหา

ขอบเขตการศึกษาครั้งนี้ว่าที่ระบุขอบเขตไม่ชัดเจน

“ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ การวิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยาย จะ ใช้เกณฑ์ของ อุดม หนูทอง และการพิจารณาคคุณค่าของนวนิยายจะใช้เกณฑ์ของ รื่นฤทัย สัจจพันธุ์”

ขอบเขตการศึกษานี้ขาดการแสดงรายละเอียดว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบและการพิจารณาคคุณค่าของนวนิยายใช้เกณฑ์ใดบ้าง ทำให้ขาดความชัดเจน

1.6 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า พบข้อผิดพลาด 7 ลักษณะ ดังนี้

- 1) ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ 2) ไม่สอดคล้องกับขอบเขตการศึกษาค้นคว้า
- 3) ไม่ระบุวิธีดำเนินการศึกษา 4) ระบุวิธีศึกษาผิด 5) ไม่แบ่งขั้นตอนการศึกษา
- ๖) แบ่งขั้นตอนการศึกษามากเกินไป 7) แบ่งขั้นตอนผิด

ตัวอย่าง

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

“3.2 วิเคราะห์โครงสร้างของชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช”

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามตัวอย่างข้างต้น ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า ซึ่งกำหนดวัตถุประสงค์ไว้ ดังนี้

“1. เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาของชื่อหมู่บ้าน ในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช

2. เพื่อศึกษาสภาพสังคมและวัฒนธรรม ที่สะท้อนจากชื่อหมู่บ้านในอำเภอทุ่งสง”

เห็นได้ว่าไม่มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาโครงสร้างของชื่อหมู่บ้านแต่อย่างใด การกำหนดขอบเขตการศึกษาดังกล่าวจึงไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าที่ไม่สอดคล้องกับขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

“ผู้วิจัยจะวิเคราะห์รสในวรรณคดีเรื่อง สงครามการตะค้ำกลอนของ พระยาอุปกิตศิลปสาร (นิ่ม กาญจนชีวะ) โดยดำเนินการ ดังนี้

2.1 พิจารณาคัดเลือกเนื้อหาในสงครามการตะค้ำกลอนในแต่ละบท เพื่อวิเคราะห์แยกเป็นรสต่าง ๆ ตามทฤษฎีวรรณคดีสันสกฤต

2.2 พิจารณาเนื้อหาในแต่ละรส แล้ววิเคราะห์องค์ประกอบในด้าน
อนุภาวะ และสาเหตุตวิภาวะของแต่ละรส”

ตัวอย่างนี้ ผู้ศึกษากำหนดวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าไว้ใน ข้อ 2.2
รวม 2 ด้าน คือ อนุภาวะและสาเหตุตวิภาวะ ซึ่งไม่สอดคล้องกับขอบเขตการศึกษา
ค้นคว้า ที่ระบุว่า วิเคราะห์องค์ประกอบของรส 3 ด้าน ได้แก่ วิภาวะ อนุภาวะ และ
สาเหตุตวิภาวะ ดังนี้

“วิเคราะห์องค์ประกอบของรสวรรณคดีด้านวิภาวะ ด้านอนุภาวะ และ
สาเหตุตวิภาวะ ตามลำดับรสวรรณคดีดังนี้...”

1.7 **นิยามศัพท์เฉพาะ** พบข้อผิดพลาด 7 ลักษณะ ดังนี้ 1) ให้นิยาม
ไม่ถูกต้อง 2) ไม่ใช่เฉพาะไปยังการศึกษาค้นคว้า 3) ไม่นิยามคำสำคัญ 4) ให้นิยาม
คำที่ไม่จำเป็น 5) ให้ข้อมูลที่ไม่จำเป็น 6) อ้างอิงผิด 7) ให้นิยามซ้ำกับคำศัพท์

ตัวอย่าง

นิยามศัพท์เฉพาะที่ให้นิยามไม่ถูกต้อง

“ทฤษฎีจิตวิทยา หมายถึง หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการโฆษณาเพื่อให้เกิดการ
ตอบสนองหรือสร้างอิทธิพลต่อความรู้สึกของผู้บริโภคที่มีต่อสินค้าหรือบริการ”

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างข้างต้นให้นิยามไม่ถูกต้อง เนื่องจากทฤษฎี
จิตวิทยาไม่ใช่หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการโฆษณา

นิยามศัพท์เฉพาะที่ไม่นิยามคำสำคัญ

“นวนิยายแนวชีวิตและสังคม หมายถึง นวนิยายที่มีเนื้อหาสะท้อน
เหตุการณ์ทางสังคมช่วงใดช่วงหนึ่งผ่านเรื่องราวการดำเนินชีวิตของตัวละครเอก

พฤติกรรมและบุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะนิสัยส่วนบุคคลของตัวละคร
ในนวนิยายแต่ละเรื่อง

ตัวละครเอกฝ่ายหญิง หมายถึง ตัวละครเพศหญิง ที่มีบทบาทหลักในการ
ดำเนินเรื่อง”

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างนี้ เป็นการนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษาค้นคว้าเรื่อง
“การวิเคราะห์ตัวละครเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายแปลแนวชีวิตและสังคม
ที่แปลจากภาษาจีน โดยใช้ทฤษฎีจิตวิทยาปัจเจกบุคคล ของอัลเฟรด แอดเลอร์” นิสิต
ให้นิยามศัพท์เฉพาะไว้ 3 คำ คือ “นวนิยายแนวชีวิตและสังคม” “พฤติกรรมและ

บุคลิกภาพ” และ “ตัวละครเอกฝ่ายหญิง” ควรเพิ่มนิยามคำว่า “ทฤษฎีจิตวิทยา บัจเจกบุคคล” และแยกนิยามคำว่า “พฤติกรรม” กับคำว่า “บุคลิกภาพ”

ให้นิยามซ้ำกับคำศัพท์

“บทละคร (Plays) หมายถึง บทละครที่เป็นพระราชนิพนธ์ของพระบาท สมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว”

นิยามศัพท์เฉพาะในตัวอย่างข้างต้น ให้นิยามคำว่า “บทละคร” ว่าหมายถึง “บทละคร...” ซึ่งเป็นนิยามที่ซ้ำกับคำศัพท์ ไม่ทำให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจน

1.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า พบข้อ ผิดพลาด 13 ลักษณะ ดังนี้ 1) ไม่มีการค้นคว้ารายละเอียดตามที่ระบุไว้ในกรอบ ความคิด 2) ระบุเฉพาะหัวข้อของเอกสาร 3) ค้นคว้าน้อยเกินไป 4) ขาดการสังเคราะห์ 5) เสนอเอกสารที่ไม่เกี่ยวข้อง 6) ขาดความน่าเชื่อถือ 7) ไม่มีรายละเอียดของ เนื้อหา 8) ขาดคำอธิบายรายละเอียด 9) ให้รายละเอียดของเอกสารไม่ตรงกับหัวข้อ 10) ไม่แสดงโครงเรื่องในการนำเสนอ 11) เขียนหัวข้อผิด 12) จัดหมวดหมู่ผิด 13) จัดลำดับไม่เหมาะสม

ตัวอย่าง เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าที่ไม่มี รายละเอียดตามที่ระบุไว้ในกรอบความคิด

เค้าโครงการศึกษาค้นคว้าเรื่อง “การศึกษาที่มาของชื่อหมู่บ้าน ในอำเภอ ท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์” กำหนดกรอบความคิดไว้ว่าจะศึกษาประเด็นต่อไปนี้ คือ “1. ที่มาของชื่อหมู่บ้าน 2. ภาพสะท้อนสังคมในชื่อหมู่บ้าน 3. ภาพสะท้อน วัฒนธรรมในชื่อหมู่บ้าน” แต่ผู้วิจัยพบว่าในเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการ ศึกษาค้นคว้าไม่ได้ค้นคว้ารายละเอียดตามที่ระบุไว้ในกรอบความคิด กล่าวคือไม่มี เอกสารที่เกี่ยวกับแนวคิดและที่มาในการตั้งชื่อสถานที่ และเอกสารเกี่ยวกับสังคม ซึ่งผู้ศึกษาจะนำมาใช้เป็นกรอบความคิดในการวิเคราะห์ข้อมูล

2. ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา หมายถึง การใช้ภาษาเขียนผิด พบว่ามี ข้อผิดพลาด ๔ ด้าน ได้แก่

2.1 ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ พบข้อผิดพลาด 4 ลักษณะ ดังนี้ 1) ส่วนประกอบของคำผิด 2) ส่วนประกอบของคำไม่สมบูรณ์ 3) ส่วนประกอบ ของคำเกิน 4) ส่วนประกอบของคำผิดหลายลักษณะการเขียนสะกดคำผิดทั้ง 5 ข้อ

เมื่อนำมาพิจารณาเหตุที่ทำให้เขียนผิดพลาดว่าเกิดจากเหตุต่อไปนี้

ตัวอย่าง

เขียนผิดเพราะขาดความรอบคอบและไม่ตรวจทาน เช่น ตนเอง เขียนเป็น คนเอง, ตลอด เขียนเป็น คลอด, คำผวน เขียนเป็น คำพวน, ถ่ายทอด เขียนเป็น ถ่ายถอด, หลงไหล เขียนเป็น หลงไหล, ครอบคลุม เขียนเป็น คลอบคลุม, กิเลส เขียนเป็น กิเลส และฤดูกาล เขียนเป็น ฤดูการ

เขียนผิดเพราะไม่ทราบที่มาและความหมายของคำ เช่น มหาภารตยุทธ์ เขียนเป็น มหาภารตยุทธ์, สัจฉิกษณ์ เขียนเป็น สัจฉฉกษณ์, ละคร เขียนเป็น ละคอน, เวียงจันทน์ เขียนเป็น เวียงจันท์ และ ดร.โนวาท เขียนเป็น ดร.โนวาท

เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด เช่น เกียวพันธ์ เขียนเป็น เกียวพันธ์, ผูกพันธ์ เขียนเป็น ผูกพันธ์, พันธุ์ไม้ เขียนเป็น พันธุ์ไม้, บายศรี เขียนเป็น บายสี, กฎเกณฑ์ เขียนเป็น กฎเกณฑ์, กิริยามารยาท เขียนเป็น กิริยามารยาท, เวทมนตร์ เขียนเป็น เวทมนต์, บุคคลวัต เขียนเป็น บุคคลวัต และรามเกียรติ์ เขียนเป็น รามเกียรติ์

เขียนผิดเพราะไม่ทราบวิธีเขียนคำสมาส เช่น กาลเทศะ เขียนเป็น กาละเทศะ และอวัจนภาษา เขียนเป็น อวัจนะภาษา

เขียนผิดเพราะใช้วิธีทับศัพท์ผิด เช่น นิวเคลียร์ เขียนเป็น นิวเคลียร์, สไตล์ เขียนเป็น สไตร์, สแลง เขียนเป็น สแลง และฟรอยด์ เขียนเป็น ฟลอยด์

2.2 ข้อผิดพลาดในการใช้คำ พบข้อผิดพลาด 8 ลักษณะ ดังนี้

1) การใช้คำผิดความหมาย 2) การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน 3) การใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ 4) การใช้คำผิดระดับ 5) การใช้คำผิดชนิด 6) การใช้คำราชาศัพท์ผิด 7) การใช้คำย่อผิด 8) การใช้คำฟุ่มเฟือย

ตัวอย่าง

การใช้คำผิดความหมาย

“ไฮโด ซึ่งยังคงสืบสานความงามของ ไฮโด-โนะ-เร็นกะ จัดเป็นอีกสายพันธุ์หนึ่งของกวี”

คำที่ใช้ผิดความหมายในตัวอย่างข้างต้น ได้แก่ คำว่า “อีกสายพันธุ์หนึ่งของกวี” ควรแก้ไขเป็น “กวีนิพนธ์อีกประเภทหนึ่ง”

การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน

“การโฆษณาที่ตีพิมพ์บนกระดาษคุณภาพดี ทำให้สามารถผลิตภาพซ้ำ ๆ ทั้งเป็นภาพสีและขาวดำมีสีสันสวยงามน่าสนใจ”

คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน คือคำว่า “เป็นภาพสี” กับ “ขาวดำมีสีสันสวยงามน่าสนใจ”

การใช้คำผิดระดับ

“ผู้ศึกษาใช้เกณฑ์การพิจารณาคุณค่าซึ่งผู้รู้ได้ใช้เป็นสากลแล้ว”

คำที่ผิดระดับ คือคำว่า “ผู้รู้” ควรใช้คำว่า “ผู้เชี่ยวชาญ/ผู้ทรงคุณวุฒิ”

“ภาษาจะมีการพัฒนา สร้างเสริม เพิ่มเติมอย่างไม่หยุดนิ่ง และยังหยิบยืมภาษาอื่นมาใช้อีก”

คำที่ผิดระดับ คือคำว่า “หยิบยืมภาษาอื่น” ควรใช้คำว่า “ยืมภาษาต่างประเทศ”

การใช้คำผิดชนิด

“มองย้อนไปในอดีต คนไทยมีการผูกพันกับวรรณกรรม” (ฉบับที่ 51, หน้า 1)

ตัวอย่างนี้ใช้คำอาการนามผิด ได้แก่คำว่า “การผูกพัน” ต้องใช้คำว่า “ความผูกพัน”

การใช้คำฟุ่มเฟือย

“วรรณกรรมในปัจจุบันนี้มีหลากหลายประเภทเพิ่มขึ้นจากเดิมในอดีต ผู้อ่านสามารถเลือกอ่านได้ตามความสนใจหรือความพอใจของตน วรรณกรรมประเภทบันเทิงคดีเป็นวรรณกรรมที่ได้รับความนิยมมีผู้อ่านอย่างมากมาย”

คำฟุ่มเฟือยในตัวอย่างนี้ ได้แก่คำว่า “หลากหลาย” “เพิ่มขึ้นจากเดิมในอดีต” “หรือความพอใจของตน” “ได้รับความนิยม” และ “มีผู้อ่านอย่างมากมาย”

ข้อความนี้แก้ไขให้กระชับได้ ดังนี้

“ปัจจุบัน มีวรรณกรรมหลายประเภทเพิ่มขึ้นจากอดีต ผู้อ่านสามารถเลือกอ่านได้ตามความสนใจ สำหรับวรรณกรรมประเภทบันเทิงคตินั้นเป็นวรรณกรรมที่ผู้อ่านนิยมเป็นอย่างมาก”

2.3 ข้อผิดพลาดในการเขียนประโยค พบข้อผิดพลาด 3 ลักษณะ ดังนี้

1) ประโยคที่มีโครงสร้างผิด 2) การใช้ภาคประธานและภาคแสดงไม่สอดคล้องกัน

3) การใช้สำนวนต่างประเทศ

ตัวอย่าง

ประโยคที่มีโครงสร้างผิด

“หนังสือพิมพ์จำนวนหน้าจำกัด”

ประโยคนี้ขาดคำกริยา คือ ควรแก้ไขโดยเพิ่มคำกริยา “มี” ประโยคที่แก้ไขแล้ว คือ “หนังสือพิมพ์มีจำนวนหน้าจำกัด”

การใช้ภาคประธานและภาคแสดงไม่สอดคล้องกัน

“ชั้นตัวละครของกวีนิพนธ์ไฮกุเป็นบทกวีสั้น ๆ มีทั้งสิ้น 17 พยางค์”

ประโยคนี้ภาคประธานคือ “ชั้นตัวละครของกวีนิพนธ์ไฮกุ” ไม่สอดคล้องกับภาคแสดง คือ “เป็นบทกวีสั้น ๆ”

ประโยคสำนวนต่างประเทศ

“บุคคลที่มีบุคลิกภาพดีย่อมได้รับการยอมรับจากกลุ่มบุคคลและคนในสังคมทั่วไป เช่น ได้รับการยอมรับและเลือกสรรให้เข้าทำงานในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ บริษัท ธนาคาร ได้รับการเลือกสรรให้เข้าศึกษาต่อในสถาบันต่าง ๆ ได้รับการเลื่อนตำแหน่ง เป็นต้น”

“การวิจัยนี้เป็นการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และความเป็นมาเป็นไปกับสถานที่เหล่านี้ได้เป็นอย่างดีอีกทั้งยังนำมาซึ่งความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง”

สำนวนต่างประเทศ คือ “ได้รับเลือกสรร” “ได้รับการยอมรับ” และ “ได้รับการเลื่อนตำแหน่ง” และ “นำมาซึ่ง”

2.4 ข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้า พบข้อผิดพลาด 3 ลักษณะ ดังนี้

1) ย่อหน้าขาดเอกภาพ 2) ย่อหน้าขาดสัมพันธภาพ 3) ย่อหน้าขาดสารัตถภาพ

ตัวอย่าง

ย่อหน้าขาดเอกภาพ

“ภาษาจีนและภาษาไทยจัดอยู่ในตระกูลภาษาคำโดด ภาษาจีนส่วนใหญ่เป็นคำพยางค์เดียว คำเดียวมีหลายความหมาย มีคำพ้องเสียง การซ้ำคำเช่นเดียวกับภาษาไทย มีวิธีการสร้างคำด้วยการประสมคำ มีการเรียงคำเข้าประโยคเหมือนกับภาษาไทย มีลักษณะนามใช้เหมือนภาษาไทย และมีวรรณยุกต์เหมือนกันภาษาไทย ดังนั้น ภาษาจีนกับภาษาไทยจึงมีความคล้ายคลึงกันอยู่มาก แต่ก็มีลักษณะบาง

ประการที่แตกต่างกันอยู่บ้าง”

ย่อหน้านี้ กล่าวถึงความคล้ายคลึงระหว่างภาษาจีนและภาษาไทย แต่มีข้อความวรรคสุดท้ายกล่าวว่า แต่ก็มีลักษณะบางประการที่แตกต่างกันอยู่บ้างซึ่งทำให้ขาดเอกภาพ

ย่อหน้าขาดสัมพันธ์ภาพ

“ละคร ปรากฏในหลักฐานบันทึกจดหมายเหตุ และพงศาวดารของไทย ทางภาคกลาง เข้าใจว่าคงจะเรียกกันในชั้นหลัง คือ หลักจากเมืองนี้ได้เปลี่ยนชื่อมาเป็น นครศรีธรรมราชแล้ว

ลิกอร์ ปรากฏในหลักฐานของฝรั่งเศสชาติโปรตุเกสที่การค้าขายชาวโปรตุเกส เรียกเมืองสั้น ๆ นี้ว่า นคร แต่ออกเสียงตัว น เพียงเป็น ล

ศรีธรรมราช เป็นชื่อที่ปรากฏในศิลาจารึกหลักที่ 24 ได้จากวัดเสมาเมืองต้น”

ย่อหน้าทั้งสามย่อหน้าข้างต้นนี้กล่าวถึงประวัติของเมืองนครศรีธรรมราช แต่ละย่อหน้าขาดการเชื่อมโยงเนื้อความ ทำให้เนื้อความขาดเป็นตอน ๆ อันเป็นลักษณะของการเขียนที่ขาดสัมพันธ์ภาพ

ย่อหน้าที่ขาดสารัตถภาพ

“วรรณกรรมมีความหลากหลายและน่าสนใจ เช่นเดียวกับผู้แต่งนวนิยายที่มีความน่าสนใจไม่แพ้กัน หากใครแต่งเรื่องได้ดี สนุก ก็จะได้รับคามนิยมจากผู้อ่าน และถ้าเรื่องใครได้รับความนิยมมาก ๆ ก็จะถูกนำมาสร้างเป็นละคร นวนิยายสมัยนี้นิยมแต่งขึ้นจากความรัก ไม่นิยมแต่งนวนิยายแบบโคกเค็ร่าสักเท่าไร ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ อิงอร สุพันธุ์วณิช (2548, หน้า 4) ที่ว่า สมัยนี้เนื้อเรื่องที่นิยมแต่งมีสองประเภท คือ นวนิยายรักและอาชญาวิทยา นวนิยายรักสมัยนี้ส่วนใหญ่เป็นแบบรักสุข รักโคกมีบ้างแต่ไม่เป็นที่นิยม”

ข้อความนี้มีประโยคใจความสำคัญคือ “วรรณกรรมมีความหลากหลายและน่าสนใจ เช่นเดียวกับผู้แต่งนวนิยายที่มีความน่าสนใจไม่แพ้กัน” แต่ส่วนขยายความกล่าวเพียงความน่าสนใจของผู้แต่ง ไม่ได้กล่าวถึงความน่าสนใจของวรรณกรรมที่หลากหลายแต่อย่างใด จึงเป็นการเขียนที่ขาดสารัตถภาพ

2.5 ข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนและตัวเลข
หมายถึง การใช้เครื่องหมายที่ช่วยให้เห็นวรรคตอนของข้อความหรือประโยคเพื่อ
ทำให้ข้อความหรือประโยคนั้นเด่นชัดขึ้น พบข้อผิดพลาด ดังนี้

2.5.1 การใช้เครื่องหมายวรรคตอน พบการใช้เครื่องหมาย
วรรคตอนผิด 9 ชนิด ได้แก่ 1) เครื่องหมายเว้นวรรค 2) เครื่องหมายอัญประกาศ (“...”)
3) เครื่องหมายอัญประกาศเดี่ยว (‘...’) 4) เครื่องหมายไม้ยมก (๗) 5) เครื่องหมาย
จุลภาค (,) 6) เครื่องหมายยัติภังค์ (-) 7) เครื่องหมายไปยาลน้อย (๗) 8) เครื่องหมาย
ไปยาลใหญ่ (๗๗) 9) เครื่องหมายนชลิขิต (วงเล็บ)

ตัวอย่าง

การใช้เครื่องหมายเว้นวรรคผิด

“คำคือสิ่งที่เป็นเครื่องหมาย และแสดงออกมาเป็นความหมายต่าง ๆ”

ตัวอย่างนี้ผิดพลาดเพราะไม่เว้นวรรคหน้าคำว่า “คือ”

“โครงเรื่องแบ่งเป็น โครงเรื่องใหญ่ และ โครงเรื่องย่อย” (ฉบับ 18,

หน้า 7)

ตัวอย่างนี้ผิดพลาดเพราะเว้นวรรคหน้าและหลังคำว่า “และ”

“การสร้างตัวละครที่มีลักษณะแบบฉบับซ้ำ ๆ กันนี้ ได้รับความนิยม
ตลอดมา”

ตัวอย่างผิดพลาดนี้เพราะไม่เว้นวรรคหน้าและหลังเครื่องหมายไม้ยมก

“คำพื้นฐานภาษาไทยจำนวน 1056 คำ”

ตัวอย่างนี้ผิดพลาดเพราะไม่ใช้เครื่องหมายจุลภาคระหว่างตัวเลข
เพื่อบอกจำนวนหลักของตัวเลข

2.5.2 การใช้ตัวเลข พบการใช้ตัวเลขผิด 3 ลักษณะ ได้แก่

2.1) ตัวเลขตก 2.2) ตัวเลขเกิน 2.3) ตัวเลขไม่สม่ำเสมอ

ตัวอย่าง

ตัวเลขตก

“อัลบั้มชุดที่ 2 ขอเดินด้วยคน พ.ศ.”

ตัวเลขเกิน

“ในการศึกษาและวิเคราะห์ทรัพยากรองที่ได้รับรางวัลการประชัน

กลอนสดประเภทนักเรียนของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต พ.ศ. 2545 ถึง 22554”

3. ข้อผิดพลาดในด้านรูปแบบ หมายถึง การใช้รูปแบบการเขียนเค้าโครง การศึกษาค้นคว้าที่ไม่ถูกต้องเมื่อพิจารณาโดยอนุโลมตามข้อกำหนดของมหาวิทยาลัย บุรพา พบข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ 4 ด้าน ได้แก่

3.1 ระบบหัวข้อ พบข้อผิดพลาด 11 ลักษณะ ดังนี้ 1) ชื่อหัวข้อหลัก ไม่ถูกต้อง 2) การใช้คำไม่สม่ำเสมอ 3) การเรียงลำดับหัวข้อหลักผิด 4) การวางหัวข้อผิดตำแหน่ง 5) การใส่หมายเลขกำกับหัวข้อผิด 6) การตั้งระยะผิด 7) การเว้นช่องว่างระหว่างข้อความผิด 8) การใช้ตัวอักษรผิดขนาด 9) การขีดเส้นใต้หัวข้อหรือทำตัวเอน 10) การใส่หมายเลขกำกับหัวข้อหลัก 11) การไม่ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อรอง

ตัวอย่าง

ชื่อหัวข้อหลักไม่ถูกต้อง เช่น เขียนหัวข้อวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า ว่า “วัตถุประสงค์” “วัตถุประสงค์ของการศึกษา” “จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า” “วัตถุประสงค์ในการศึกษาค้นคว้า” “วัตถุประสงค์การศึกษาค้นคว้า”

การไม่ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อรอง

“2. แนวการสร้างตัวละคร ผู้แต่งมีแนวการสร้างตัวละคร ดังนี้

- สร้างให้สมจริง คือ การสร้างตัวละครให้มีลักษณะที่เป็นไปได้ตามธรรมชาติ
- สร้างตามอุดมคติ คือ การสร้างตัวละครขึ้นตามความนึกคิดของผู้แต่งหรือผู้สร้าง
- สร้างแบบเหนือจริง คือ การสร้างตัวละครให้มีลักษณะเหนือธรรมชาติวิสัย”

ตัวอย่างนี้ผิดพลาดด้านระบบหัวข้อ เนื่องจากไม่ใส่หมายเลขกำกับหัวข้อรองเป็น 2.1 ถึง 2.3

3.2 การอ้างอิงในเนื้อหา พบข้อผิดพลาด 9 ลักษณะ ดังนี้ 1) การเคาะวรรค หรือการกด Space Bar ผิด 2) การใช้เครื่องหมายผิด 3) การวางชื่อผู้เขียนผิดตำแหน่ง 4) การวางตำแหน่งการอ้างอิงในวงเล็บ (ปี, เลขหน้า) ผิดตำแหน่ง 5) การอ้างอิงจากแหล่งอ้างอิงรองผิด 6) การอ้างอิงที่มีผู้แต่งมากกว่าหนึ่งคนผิด

7) การใช้ตัวอักษรผิด 8) การใช้คำผิด/ เกิน/ ตก 9) การอ้างอิงผู้เขียนที่เป็นคนต่างประเทศผิด

ตัวอย่าง

การวางชื่อผู้เขียนผิดตำแหน่ง

“(รินฤทัย สัจจพันธุ์, 2554) คนไทยรู้จักกรมเกียรติมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยหรือก่อนหน้านั้น”

รูปแบบการอ้างอิงในตัวอย่างนี้ ผิดพลาดเนื่องจากอ้างอิงชื่อผู้แต่งและปีที่พิมพ์ไว้ในวงเล็บหน้าข้อความที่ยกมาอ้างอิง

3.3 บรรณานุกรม พบข้อผิดพลาดในการเขียนบรรณานุกรมแห่งสารนิเทศ ๔ แห่ง ได้แก่

3.3.1 แหล่งสารนิเทศประเภทหนังสือ พบข้อผิดพลาด 8 ลักษณะ ได้แก่ 1) การลงรายการชื่อผู้แต่งผิด 2) การลงรายการปีที่พิมพ์ผิด 3) การลงรายการชื่อหนังสือผิด 4) การลงรายการครั้งที่พิมพ์ผิด 5) การลงรายการสถานที่พิมพ์และสำนักพิมพ์ผิด 6) การเคาะวรรคผิด 7) การใช้เครื่องหมายผิด 8) การลงรายการเกินกว่าที่รูปแบบกำหนด

ตัวอย่าง

การใช้เครื่องหมาย _____ ผิด

“บันลือ พฤษะวัน. (2527). วรรณกรรมกับเด็ก. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

บันลือ พฤษะวัน. (2521). วรรณกรรมสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.”

รูปแบบบรรณานุกรมในตัวอย่างนี้ผิดพลาดเนื่องจากไม่ใช้เครื่องหมาย _____ กับรายการอ้างอิงที่มีผู้แต่งคนเดียวกัน และไม่เรียงลำดับตามปีที่พิมพ์จากปีเก่าจนถึงปีล่าสุด

3.3.2 แหล่งสารนิเทศประเภทวิทยานิพนธ์ พบข้อผิดพลาด 5 ลักษณะ ได้แก่ 1) การลงรายการปีที่พิมพ์ผิด 2) การลงรายการชื่อวิทยานิพนธ์ผิด 3) การลงรายการระดับปริญญาผิด 4) การลงรายการผิดประเภทเอกสาร 5) การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการเคาะวรรคผิด

ตัวอย่าง

การลงรายการระดับปริญญา สาขาวิชา และคณะผิด

“พลอย ลวณะมาลัย. (2547). การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลีลาภาษาในงานเขียนวรรณกรรมประเภทสารคดีประวัติศาสตร์ของ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาษาไทย, มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์.”

บรรณานุกรมข้างต้นนี้ผิดพลาด เนื่องจากระบุระดับปริญญาว่า “...มหาบัณฑิต” แทน “วิทยานิพนธ์.....มหาบัณฑิต” นอกจากนี้ยังขาดคำว่า “สาขา” หน้าคำว่า “ภาษาไทย” และไม่ระบุคณะต้นสังกัดของวิทยานิพนธ์นี้

3.3.3 แหล่งสารนิเทศประเภทบทความในวารสาร พบข้อผิดพลาด

5 ลักษณะ ได้แก่ 1) การลงรายการชื่อวารสารผิด 2) การลงรายการปีที่พิมพ์เล่มที่ และฉบับที่ผิด 3) การลงรายการเลขหน้าผิด 4) การใช้เครื่องหมายและการเคาะวรรคผิด 5) การลงรายการผิดรูปแบบการเขียนบรรณานุกรมวารสาร

ตัวอย่าง

“दारार्त्तन् शुर्षर्ष. (2546). สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ กับังานวรรณกรรมเยาวชน. ศิลปากร, ปีที่ 46 (ฉบับที่ 2), 7 – 25.”

บรรณานุกรมนี้อผิดพลาดเนื่องจากเพิ่มคำว่า “ปีที่” “ฉบับที่” และไม่พิมพ์ชื่อวารสารและตัวเลขปีที่หรือฉบับที่เป็นตัวเอน

3.3.4 แหล่งสารนิเทศสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ พบข้อผิดพลาด

1 ลักษณะ ได้แก่ การลงรายการผิดหลายลักษณะ

ตัวอย่าง

“ปลวกหวาน. (2556). นวลนางเดอะซีรีส์ร้ายเพราะรัก. เข้าถึงข้อมูลได้จาก <http://www.komchadluek.net> วันที่ค้นข้อมูล 20 กุมภาพันธ์ 2556.”

ข้อผิดพลาดในตัวอย่างนี้คือ สลับตำแหน่งระหว่างวันที่ค้นข้อมูล/ วันเดือน/ ปี กับ เข้าถึงได้จาก/ แหล่งสารสนเทศ เคาะ 2 วรรคหลังเครื่องหมายมหัพภาค (.) ทั้ง 2 แห่ง และไม่เคาะ 1 วรรคหน้าคำว่าวันที่

4. สาเหตุของข้อผิดพลาด

4.1 สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา มี 6 สาเหตุ ได้แก่ 1) การขาดความรู้วิธีเขียนเนื้อหาในหัวข้อต่าง ๆ ให้ถูกต้อง 2) การขาดความเข้าใจปัญหาและประเด็นที่ศึกษาอย่างถ่องแท้ 3) การขาดการค้นคว้าเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขียนให้กว้างขวางและลึกซึ้ง 4) การขาดทักษะการอ่านงานวิชาการ 5) การขาด

ความสามารถในการคิด 6) การขาดทัศนคติที่ดีต่อการเขียนเชิงวิชาการ

4.2 สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา มี 5 สาเหตุ ได้แก่

1) การขาดความรู้ด้านการใช้ภาษา 2) การขาดความรู้ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน 3) การขาดทักษะการเขียนงานวิชาการ 4) การขาดเอกสารที่ใช้ค้นคว้าด้านการใช้ภาษาเพื่อยึดเป็นแนวทางที่ถูกต้อง 5) การขาดทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

4.3 สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ มี 5 สาเหตุ ได้แก่ 1) การขาดความรู้ด้านรูปแบบการอ้างอิงที่ถูกต้อง 2) การขาดความรู้ด้านรูปแบบการเขียนบรรณานุกรมที่ถูกต้อง 3) การขาดการค้นคว้ารูปแบบที่ถูกต้อง 4) การขาดทักษะในการเขียนรูปแบบงานวิชาการ 5) การขาดทัศนคติที่ดีต่อการเขียนรูปแบบที่ถูกต้อง

5. แนวทางแก้ไขข้อผิดพลาด ผู้วิจัยเสนอแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาด 3 แนวทาง ได้แก่

5.1 ด้านการเสริมสร้างความรู้ ได้แก่ 1) การจัดทำเอกสารประกอบการสอน 2) การเน้นย้ำความสำคัญของวิชาการที่ศึกษา 3) การเพิ่มพูนความรู้ที่เกี่ยวข้อง 4) การจัดหาเอกสารทางวิชาการ

5.2 ด้านการพัฒนาทักษะ ได้แก่ 1) การจัดทำแบบฝึกปฏิบัติ 2) การมอบหมายงานเพื่อฝึกทักษะ 3) การเน้นความสำคัญของงานเขียนเชิงวิชาการ

5.3 ด้านการปลูกฝังทัศนคติ ได้แก่ 1) การสร้างความคุ้นเคยกับงานเขียนวิชาการ 2) การย้ำเน้นความสำคัญ 3) การสร้างบรรยากาศทางวิชาการ

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง “ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ ของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา” ผู้วิจัยขอเสนอความเห็นเพิ่มเติม ดังนี้

1. รายวิชาการศึกษาค้นคว้าเป็นรายวิชาที่เป็นประโยชน์แก่นิสิตเนื่องจากช่วยสร้างพื้นฐานความรู้ความเข้าใจในการค้นคว้าและเขียนรายงานผลการศึกษานิสิตต้องทราบทิศทางความสนใจของตน จากนั้นจึงตั้งปัญหาที่ต้องการหาคำตอบอันเป็นประโยชน์ทางวิชาการและดำเนินการอย่างมีระบบระเบียบ เพื่อหาคำตอบ

ให้แก่ปัญหานั้น กระบวนการทั้งหมดนี้ นิสิตต้องประมวลความรู้และทักษะที่ได้ศึกษามาในหลักสูตรเพื่อดำเนินการให้สำเร็จลุล่วง นับได้ว่าเป็นการศึกษาที่ตอบสนองกระบวนการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism) ซึ่งมีหลัก 3 ประการ คือ

1.1 การเรียนรู้เป็นกระบวนการของการสร้างความรู้ มิใช่เป็นการซึมซับหรือบรรเทากข้อมูลที่ได้รับเข้ามาเป็นส่วน ๆ

1.2 การเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความรู้เดิมซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของการสร้างความรู้ใหม่

1.3 สถานการณ์หรือบริบทของการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญของการสร้างความรู้ (วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2541, หน้า 15-16)

ทิตนา แชมมณี (2545, หน้า 93-94) สรุปว่า การเรียนรู้ตามทฤษฎีนี้เป็นกระบวนการ “action on” ไม่ใช่ “taking on” กล่าวคือ เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนจะต้องจัดกระทำกับข้อมูล ไม่ใช่เพียงรับข้อมูลเข้ามา ด้วยความสำคัญเช่นนั้น จึงควรพัฒนาการเรียนการสอนให้ลุล่วงตามวัตถุประสงค์ของรายวิชาดังกล่าว

2. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองให้ประสบผลสำเร็จต้องอาศัยปัจจัยหลายประการ ทั้งความรู้ ความคิด ทักษะในการค้นคว้าข้อมูล ทักษะทางภาษา ความเข้าใจกระบวนการศึกษา และรูปแบบการนำเสนอรายงาน ทุกปัจจัยเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยง และสนับสนุนซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะเมื่อนิสิตกลุ่มนี้เป็นนิสิตสาขาวิชาภาษาไทยซึ่งศึกษารายวิชาด้านทักษะทางภาษาไทยมาหลายรายวิชาน่าจะอาศัยทักษะที่ได้ฝึกฝนมาให้เป็นประโยชน์ต่อการเขียนเชิงวิชาการ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากผลการวิจัยครั้งนี้ เห็นได้ว่า นิสิตยังขาดปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จในการศึกษาค้นคว้าหลายประการ ได้แก่

ด้านความรู้ นิสิตสาขาวิชาภาษาไทยยังขาดความรู้อย่างถ่องแท้ในสาขาวิชาหรือแม้ในประเด็นปัญหาที่คิดว่าตนเองสนใจ อาจเป็นเพราะระบบการศึกษาเป็นรายวิชา เมื่อนิสิตสอบปลายภาคเรียนแล้ว มักคิดว่าหมดภาระการเรียนรู้ ทั้ง ๆ ที่นิสิตควรตระหนักว่า การเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ สามารถนำมาเสริมซึ่งกันและกัน และการเรียนรู้ต้องเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ไม่มีวันสิ้นสุด นอกจากนี้ อาจเกิดจากเป้าหมายในการเรียนที่มีได้มุ่งหวังการเรียนรู้ที่แท้จริง เพราะการเรียนรู้ที่แท้จริงนั้น

ต้องมีเป้าหมายเพื่อเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาตนเอง ทั้งด้านความรู้ ทักษะ และทัศนคติ

ด้านความคิด นิสิตสาขาวิชาภาษาไทยยังขาดความสามารถในการคิดสังเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การคิดอย่างเป็นระบบ และการคิดอย่างมีเหตุผล อาจเป็นเพราะนิสิตคุ้นเคยกับการเรียนแบบท่องจำแล้วนำมาตอบข้อสอบ ถึงแม้ว่าอาจารย์ทุกรายวิชากำหนดให้ศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่งอยู่เสมอ นิสิตก็มักทำได้เพียงการรวบรวมและเรียบเรียงข้อมูลเท่านั้น แท้จริงแล้ว ความคิดกับภาษากับเป็นสิ่งคู่กัน เพราะภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิด เป็นเครื่องสะท้อนความคิด ให้ปรากฏ ภาษามีอิทธิพลต่อความคิดและความคิดก็มีอิทธิพลต่อภาษา และภาษาช่วยพัฒนาความคิดและความคิดก็ช่วยพัฒนาภาษา (ภาควิชาภาษาไทย, 2542) ความสามารถในการคิดสังเคราะห์จะช่วยให้นิสิตประมวลประเด็นจากการค้นคว้าข้อมูล และประมวลประเด็นที่ต้องการศึกษาได้ชัดเจน ความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ จะช่วยให้นิสิตคิดนอกเหนือไปจากประเด็นปัญหาที่มีผู้ศึกษาไว้แล้ว ความสามารถในการคิดอย่างเป็นระบบจะช่วยให้ นิสิตจัดวางกระบวนการศึกษาค้นคว้าได้เป็นระบบระเบียบ ไม่สับสน มองภาพรวม หนทางและเป้าหมายของการศึกษาค้นคว้า ได้ชัดเจนตั้งแต่ขั้นต้นของการเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้า แล้วนำผลจากความคิดเหล่านั้นมาแสดงออกด้วยภาษา

ด้านทักษะในการค้นคว้าข้อมูล ผู้วิจัยเห็นว่า นิสิตสาขาวิชาภาษาไทยค่อนข้างมีทักษะการค้นคว้าข้อมูลที่ดี สามารถเข้าถึงแหล่งสารสนเทศได้หลากหลาย โดยเฉพาะแหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัย หน่วยงานราชการ และหน่วยงานเอกชน อย่างไรก็ตาม การค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ นิสิตต้องใช้วิจารณญาณอย่างถี่ถ้วนทั้งด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา ด้วยประสบการณ์การสอนทั้งของผู้วิจัยและอาจารย์จำนวนมากพบว่า นิสิตในปัจจุบันมักทำงานให้ง่ายและรวดเร็วจึงใช้วิธี C&P (Copy & Paste) คือ คัดลอกจากเว็บไซต์มาวางไว้ในงานของตนโดยไม่พิจารณาให้ถี่ถ้วน

สำหรับการค้นคว้าจากเอกสาร หนังสือ ตำรา รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ บทความวิจัย บทความวิชาการ นิสิตมักใช้วิธีถ่ายเอกสารแทนการจดบันทึกจากความเข้าใจ ทั้ง ๆ ที่วิธีจดบันทึกเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการบันทึกข้อมูลที่เกี่ยวข้อง เพราะผ่านการอ่าน การคิด ความเข้าใจ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่าของผู้อ่าน

ด้านทักษะทางภาษา นิสิตสาขาวิชาภาษาไทยยังขาดทักษะในการอ่านและการเขียนเชิงวิชาการ ปัญหาด้านทักษะการอ่านอาจเกิดจากขาดพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่อ่านทำให้เข้าใจยากหรือไม่เข้าใจ การขาดการฝึกฝนทำให้ขาดทักษะในการอ่านจับประเด็นและจับใจความสำคัญและขาดทักษะในการเลือกสรรและคัดกรองข้อมูลที่เหมาะสม และการขาดทัศนคติที่ดีต่อการอ่านงานวิชาการทำให้ไม่เห็นความสำคัญ ท้อถอย และเบื่อหน่าย ปัญหาด้านทักษะการเขียนอาจเกิดจากการขาดความรู้หลักภาษาไทยและขาดทักษะการเขียนเชิงวิชาการ

ผู้วิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษาที่พบในการเขียนเค้าโครงการศึกษาค้นคว้าสาขาวิชาภาษาไทยนี้ ไม่แตกต่างกับข้อผิดพลาดที่มีผู้ทรงคุณวุฒิศึกษามาแล้วในอดีตในสถาบันอื่น ๆ ทั้งการวิจัยของไซลิริ ปรามิข ฌ อยุธยา (2519) พรทิพย์ พุกผาสุข และคณะ (2523) บุญศิริ ภิญญาธินันท์ และศลฤทัย ขาวดีเดช (2552) และพะยอม ทนมี (2541) แสดงให้เห็นว่าทักษะด้านการเขียนเป็นสิ่งที่ต้องฝึกฝนอย่างยาวนาน และต้องสร้างประสบการณ์ที่ถูกต้องให้แก่ นิสิตอย่างสม่ำเสมอ นิสิตก็ต้องพัฒนาตนเองโดยหาความรู้และฝึกฝนเพื่อสร้างประสบการณ์ทางภาษาที่ถูกต้อง ต้องเข้าใจว่าภาษาที่เหมาะสมในการเขียนเชิงวิชาการคือภาษาเขียนเท่านั้น ไม่ให้ภาษาจากสื่อต่าง ๆ มีอิทธิพลเหนือการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ดังที่เอกพงศ์ ประสงค์เงิน (สัมภาษณ์) กล่าวว่า “อิทธิพลจากภาษาในสื่อสารนิเทศทำให้มีการแทรกซ้อนทางภาษา เป็นสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ” สอดคล้องกับที่ชนิกันต์ กู้เกียรติ (สัมภาษณ์) กล่าวว่า “นิสิตนิยมใช้ภาษาตามสื่อโดยไม่ขีดเกล้าให้เป็นภาษาเชิงวิชาการ” ทั้งนี้ นิสิตต้องตระหนักว่าความถูกต้องทางภาษาเป็นสิ่งสำคัญ และสามารถค้นคว้าหาหลักการใช้ที่ถูกต้องได้ไม่ยาก

อีกประการหนึ่งที่ผลวิจัยบ่งชี้อย่างชัดเจนคือ นิสิตสาขาวิชาภาษาไทยเขียนโดยขาดความรอบคอบ ขาดความถี่ถ้วน ขาดความใส่ใจเท่าที่ควร พบมากที่สุดข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ มีคำที่ไม่น่าเขียนผิดจำนวนมาก คำเหล่านี้จะไม่ผิดหากนิสิตรอบคอบถี่ถ้วน ตรวจสอบก่อนพิมพ์เป็นเอกสาร การใช้การพิมพ์แทนการเขียนหากไม่รอบคอบมักพิมพ์ผิดได้โดยง่าย เนื่องจากพิมพ์อย่างรวดเร็วหรือขาดความชำนาญ ประกอบกับไม่ตรวจสอบมักพิมพ์เป็นพิมพ์ตัวอักษรที่อยู่ใกล้กัน แทนกันอยู่เสมอ

ด้านความเข้าใจกระบวนการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยเห็นว่านิสิตสาขาวิชาภาษาไทยค่อนข้างเข้าใจกระบวนการการศึกษาค้นคว้า แต่ยังคงขาดองค์ความรู้ที่จะนำมาเป็นข้อมูลและเป็นกรอบความคิดวิเคราะห์ข้อมูล การแก้ไขปัญหานี้คือ นิสิตต้องศึกษารายวิชาต่างๆ ให้รอบรู้ และประมวลความรู้จากรายวิชาที่ศึกษามาประกอบกับการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม นอกจากนี้จะเป็นประโยชน์ต่อกระบวนการศึกษาค้นคว้าแล้วยังเป็นการเรียนรู้ตามกระบวนการของการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างความรู้ อย่างแท้จริง

ด้านรูปแบบการนำเสนอรายงาน ผู้วิจัยเห็นว่านิสิตสาขาวิชาภาษาไทยยังไม่ให้ความสำคัญแก่เรื่องนี้ และขาดความพิถีพิถัน จึงพบข้อผิดพลาดจำนวนมาก ในการเขียนอ้างอิงและในบรรณานุกรมจากแหล่งสารสนเทศทุกประเภท ทั้งนี้ อาจารย์ทุกรายวิชาควรเน้นความสำคัญของการเขียนดังกล่าว เนื่องจากเป็นการแสดงจริยธรรมทางวิชาการและให้เกียรติแก่เจ้าของข้อความ นิสิตและอาจารย์สามารถค้นคว้าหลักการเขียนที่ถูกต้องได้จาก “คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา” (มหาวิทยาลัยบูรพา, 2556) ทั้งที่เป็นหนังสือและเป็นแฟ้มข้อมูลแขวนไว้ในเว็บของมหาวิทยาลัย

3. ทศตนคติที่ดีเป็นสิ่งสำคัญมากต่อการเขียนเชิงวิชาการในงานศึกษาค้นคว้า เพราะทัศนคติเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ ผู้วิจัยเห็นว่า แม้การศึกษาของไทยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาจะปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนจากการยึดผู้สอนเป็นสำคัญ (Teacher-centered) มาสู่การใช้โครงการเป็นฐาน (Project-based learning) ซึ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Child-centered) แต่นักเรียนก็ยังไม่เข้าถึงวิธีการสอนดังกล่าวอย่างแท้จริง เมื่อเข้าศึกษาระดับอุดมศึกษาซึ่งมีรายวิชาที่จัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญอย่างแท้จริง ดังเช่นรายวิชา 228391: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย 1 และรายวิชา 228392: การศึกษาค้นคว้าทางภาษาไทย 2 นิสิตจึงรู้สึกมีความกดดันและคับข้องใจ อาจถึงกับไม่มีความสุขในการศึกษาค้นคว้า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโครงการที่นิสิตเคยปฏิบัติในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเป็นโครงการที่นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม มีเพื่อนนักเรียนหลายคนร่วมกันแก้ปัญหาที่กำหนดไว้ ตลอดจนระดับของโครงการอาจเป็นโครงการประเภท Guided-project ซึ่งครูตั้งประเด็นปัญหาและช่วยสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลให้นักเรียนปฏิบัติ หรือเป็นโครงการประเภท Less-guided project ซึ่งครูและนักเรียน

ร่วมกันตั้งประเด็นปัญหาและสร้างเครื่องมือ เมื่อต้องศึกษาค้นคว้าด้วยลำพังตนเอง อันเป็นโครงการประเภท Unguided-project จึงคิดว่าเป็นเรื่องยากลำบาก เพราะนิสิตต้องตั้งประเด็นปัญหา รวบรวมข้อมูล สร้างกรอบความคิด ดำเนินการศึกษา และเขียนรายงานผลการศึกษาด้วยตนเองทั้งหมด ถึงแม้จะมีอาจารย์ที่ปรึกษาประจำโครงการทุกโครงการ แต่อาจารย์จะทำหน้าที่เพียงผู้ชี้แนะไม่ใช่ผู้ร่วมวางแผน ดำเนินการ และเขียนรายงาน

ความรู้สึกลูกถูกกดดันและคับข้องใจของนิสิตไม่เป็นผลดีต่อการเขียนเชิงวิชาการ ในงานศึกษาค้นคว้า ดังนั้น จึงต้องปรับแก้ทัศนคติ โดยอาจารย์ผู้สอนทุกคนที่สอนทุกรายวิชาควรพยายามปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการศึกษาค้นคว้า ให้เกิดขึ้นกับนิสิต ควรชี้ให้เห็นคุณค่าของการศึกษาค้นคว้า ซึ่งถือว่าเป็นผลงานสำคัญของการเรียนรู้

ขณะเดียวกัน นิสิตก็ต้องสร้างทัศนคติที่ดีเช่นนั้นให้แก่ตนเองด้วย นิสิตต้องเชื่อมั่นในความรู้ของตน หากคิดว่าความรู้ยังไม่เพียงพอก็ควรหมั่นศึกษาค้นคว้า และจดบันทึก ต้องทราบวาทวิชาการสาขาที่ตนถนัดและความสนใจคืออะไร ต้องหมั่นคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลที่ผ่านมา หากทำได้เช่นนี้นิสิตจะมั่นใจมากขึ้น เมื่อนิสิตเชื่อมั่นในศักยภาพทางวิชาการของตน ย่อมส่งผลให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเขียนเชิงวิชาการในการศึกษาค้นคว้าในที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1.1 ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ควรนำแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดที่เสนอไว้ในบทที่ 5 ไปดำเนินการให้เป็นรูปธรรม

1.2 สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา ควรจัดหาเอกสาร หนังสือ ตำรา รายงานการวิจัย วิทยานิพนธ์ ดุษฎีนิพนธ์ วารสารทางวิชาการ ด้านภาษาไทย ภาษาศาสตร์ วรรณกรรมปัจจุบัน วรรณคดี และคติชนวิทยา ที่ทันสมัย มาบริการในหอสมุดให้มากขึ้น

1.3 สถาบันการศึกษาทุกแห่งควรให้ความสำคัญแก่การเขียนเชิงวิชาการ โดยการจัดรายวิชาเพื่อให้ความรู้และฝึกทักษะการเขียนเชิงวิชาการแก่นิสิต นักศึกษากิจการจัดหาเอกสารตำรา หนังสือ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ไว้บริการในห้องสมุด และเน้น

ย้ำให้อาจารย์ผู้สอนของสถาบันให้ความสำคัญในเรื่องนี้ด้วย

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป ควรมีการวิจัยเพื่อนำผลไปพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป ดังนี้

2.1 ข้อบกพร่องในการเขียนรายงานการศึกษาค้นคว้าของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา ในรายวิชาต่าง ๆ

2.2 ข้อผิดพลาดในการอ่านของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา

2.3 ข้อผิดพลาดในด้านการใช้ภาษาของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งอาจวิจัยได้ทั้งด้านการสะกดคำ การใช้คำ การเขียนประโยค และการเขียนย่อหน้า

2.4 เปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการ ของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทยกับนิสิตสาขาวิชาอื่น ๆ เพื่อหาผลสรุปว่าเป็นข้อผิดพลาดของนิสิตทั่วไปหรือเป็นลักษณะเฉพาะของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย

บรรณานุกรม

- ไซศิริ ปราโมช ณ อยุธยา. (2519). การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (2551) วันที่ค้นข้อมูล 2 กุมภาพันธ์ 2557, จาก www.genedu.msu.ac.th/course/2-2555/0022002.doc
- ชนิกานต์ กู้เกียรติ. (2557, 17 มิถุนายน). อาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. สัมภาษณ์.
- ทิศนา แคมณี. (2545). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธัญญา สังขพันธานนท์, (บรรณาธิการ). (2551). ศิลปะการแสดงออกทางภาษา (พิมพ์ครั้งที่ 5). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นภลัย สุวรรณธาดา, ธิดา โมสิกรัตน์ และสุมาลี สังข์ศรี. (2553). การเขียนผลงานวิชาการและบทความ (พิมพ์ครั้งที่ 2 ปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม). กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- บุญศิริ ภิญาธินันท์ และดลฤทัย ขาวดีเดช. (2552). การวิเคราะห์ข้อบกพร่องและความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- พรทิพย์ พุกผาสุข และคณะ. (2523). สมรรถภาพในการใช้ภาษาไทยชั้นต่าง ๆ ของคนไทย. โครงการปีที่ 1: ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พะยอม ทนมี. (2541). การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ในวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา ปีการศึกษา 2539. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.

- ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. (ม.ป.ป.).
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2554.
(เอกสารอัดสำเนา).
- ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2542). *การใช้ภาษาไทย 1*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- มหาวิทยาลัยบูรพา. (2556). *คู่มือการทำวิทยานิพนธ์และดุษฎีนิพนธ์ ระดับบัณฑิต
ศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2541). *การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*.
กรุงเทพฯ: ต้นอ่อน.
- สมคิด อิศระวัฒน์. (2532). การเรียนรู้ด้วยตนเอง. *วารสารการศึกษานอกโรงเรียน*, 5,
73-79.
- สมบัติ จำปาเงิน. (2551). *อักษรานุกรมอักษรย่อ*. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2540). *หลักภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 13)*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนา
พานิช.
- เอกพงศ์ ประสงค์เงิน (2557, 17 มิถุนายน). ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. สัมภาษณ์.